

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ (operational study) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการฟื้นฟูสภาพหัวใจในผู้สูงอายุภาวะหัวใจล้มเหลวเรื้อรัง โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้สูงอายุภาวะหัวใจล้มเหลวเรื้อรังที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จำนวน 37 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการฟื้นฟูสภาพหัวใจในผู้สูงอายุภาวะหัวใจล้มเหลวเรื้อรัง ที่ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และนำไปทดลองใช้กับผู้ป่วยที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 เพื่อตรวจสอบความเข้าใจที่ตรงกันของทีมผู้ดูแล แล้วนำมาปรับแก้ก่อนนำไปใช้จริง 2) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดความสามารถในการทำหน้าที่ของร่างกาย (the Veterans Specific Activity Questionnaire[VSAQ]) แปลเรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย พิมพ์ใจ จุณจะโปะ (2547) และแบบบันทึกระยะทางที่สามารถเดินบนทางราบในเวลา 6 นาที (Six Minute Walk Test [6MWT])

ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์โดยสถิติพรรณนา ส่วน ความสามารถในการทำหน้าที่ของร่างกายซึ่งประเมินโดยใช้แบบวัดความสามารถในการทำหน้าที่ของร่างกาย (the Veterans Specific Activity Questionnaire[VSAQ]) แปลเรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดยพิมพ์ใจ จุณจะโปะ (2547) และแบบบันทึกระยะทางที่สามารถเดินบนทางราบในเวลา 6 นาที (Six Minute Walk Test [6MWT]) ก่อนและหลังการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เปรียบเทียบโดยใช้สถิติทดสอบค่าสองกลุ่มที่สัมพันธ์กัน

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการทำหน้าที่ของร่างกายของผู้สูงอายุภาวะหัวใจล้มเหลวเรื้อรัง โดยการใช้แบบวัดความสามารถในการทำหน้าที่ของร่างกาย (the Veterans Specific Activity

Questionnaire [VSAQ]) หลังการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับฟื้นฟูสภาพหัวใจดีกว่าก่อนใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$)

2. ระยะทางที่สามารถเดินบนทางราบในเวลา 6 นาที (Six Minute Walk Test [6MWT]) ของผู้สูงอายุภาวะหัวใจล้มเหลวเรื้อรัง หลังการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับฟื้นฟูสภาพหัวใจดีกว่าก่อนใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. หน่วยงานที่ต้องการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการฟื้นฟูสภาพหัวใจไปใช้จำเป็นต้องมีทีมพยาบาลที่มีสมรรถนะของพยาบาลผู้ปฏิบัติการขั้นสูง รวมทั้งองค์กรควรมีนโยบายที่ชัดเจนในการสนับสนุนการพัฒนาและการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก ตามหลักฐานความรู้เชิงประจักษ์
2. ควรมีการเผยแพร่ และนำเสนอผลการศึกษาในที่ประชุมอย่างต่อเนื่องเพื่อนำแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการฟื้นฟูสภาพหัวใจไปทดลองใช้ในหน่วยงานอื่นๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความต่อเนื่องของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกของทีมผู้ดูแลในระยะยาวต่อไป
2. ควรมีการศึกษาผลลัพธ์ของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการฟื้นฟูสภาพหัวใจในด้านอื่นๆ ได้แก่ คุณภาพชีวิต ความเครียด วิตกกังวล ภาวะซึมเศร้า ความรู้เกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพหัวใจ อัตราการกลับเข้ารับการรักษาระยะยาวในโรงพยาบาล รวมทั้งสำรวจความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการฟื้นฟูสภาพหัวใจ
3. ควรมีการศึกษาและทบทวนความรู้เชิงประจักษ์ใหม่ๆ อย่างน้อย ทุก 3-5 ปี เพื่อปรับปรุงแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการฟื้นฟูสภาพหัวใจในผู้สูงอายุภาวะหัวใจล้มเหลวเรื้อรังให้มีความทันสมัย และเหมาะสมกับสถานการณ์